

Тарас Шевченко у творчості мелітопольських поетів

МЕЛІТОПОЛЬ-ЧЕРЕШНЕВА ЗЕМЛЯ.
І НЕ ДАРМА ЙОГО НАЗИВАЮТЬ МЕДОВИМ.
ЦЕ ЗАМРІЯНА ДАЛЬ, ЦЯ ПРАОТЧЕ РІЛЛЯ-
НАША ВІРА, НАДІЙНА ОСНОВА.

О. ГОНЧАРЕНКО

Олег Миколайович Гончаренко

Народився поет 5 серпня 1959 року в м. Теміртау, що в Казахстані. Через два роки батьки переїхали в Україну до м. Мелітополя. Дитячі роки поета минули у нашому мальовничому місті.

По закінченні восьмирічки, Олег Миколайович навчався у Запорізькому

ТУ №5, потім працював у Чернігівському річному порту. У 1977 році письменника забирають до армії. Але де б він не був, натхнення не покидало його. Поет продовжував писати вірші.

З 1984 року він член Мелітопольського літ об'єднання імені П. Ловецького.

Перші вірші Олег Миколайович друкував на сторінках газети "Комсомолец-Запоріжжя"

Перша збірка поета "Кроки дитинства" побачила світ у 1988 році. За цю збірку поетові присвоєно звання Лауреата обласної комсомольської премії ім. Михайла Андропова.

Лауреат заохочувальної

премії Спілки письменників України та фонду «Літературна скарбниця» за 1992 рік («Петрогліфи»).

*Був-при мислі і при силі.
Був-при кобзі і при слові.
За пісні ж йому платили
Міддю чорною од крові.
А коли затих як злива,
Під вікном чужої хати,
Здивувались: "Чи ж мо-
жливо
В нім Месію не впізна-
ти?!"*

Зверніть увагу :

- ОЛЕГ ГОНЧАРЕНКО Є ЛАУРЕАТОМ БАГАТЬОХ ЛІТЕРАТУРНИХ ПРЕМІЙ. У ТОМУ ЧИСЛІ Й ЗАКОРДОННИХ.

Роль Тараса Шевченка у житті Олега Гончаренка

Найбільший вплив на творчість Олега Миколайовича мали вірші Тараса Григоровича Шевченка. У будинку поета, в окремому куточку, висить портрет батька нової української літератури, оповитий вишиваним рушником. Шевченківський вогонь любові до України, до

свого краю палає протягом всього життя у душі Олега Гончаренка. Він пише нарис «Поки... не затопчуть у Землю...» у якому стверджує що по тому ж «Кобзарю» потім вже й сам він вчився читати (що вже там гріх таїти?) говорити, бо до того «балакав».

У "Храмі голосів" О. Гончаренко серед епіграфів найчастіше звертається до голосу Т. Шевченка. Слово Шевченка Олег Гончаренко пропустив через своє серце. Ось чому ми чуємо голос Кобзаря майже у кожній з його поезій "Храму голосів".

Олексенко Іван Іванович

Олексенко Іван Іванович - народився в селі Миколаївці Роменського району Сумської області. Зростав у Ромнах.. Закінчив технікум та Київський технологічний інститут харчової промисловості. Жив у Мелітополі. Перші вірші І. Олексенко надрукував у 1960 році у мелітопольській міськрайонній газеті.

Видав книги поезій: "Моє серце", "На своїй землі", "Срібні дзвони",

"Пелюстки душі", "Сонцекрай", "Закохався в Україну", а також книжки для дітей "Прокидаюсь рано", "Ходить, вересень по саду", "Лисичка". Підсумком великої і плідної творчості поета стало прийняття його до лав Національної спілки письменників України у 1996 році. На вірші поета написано чимало пісень.

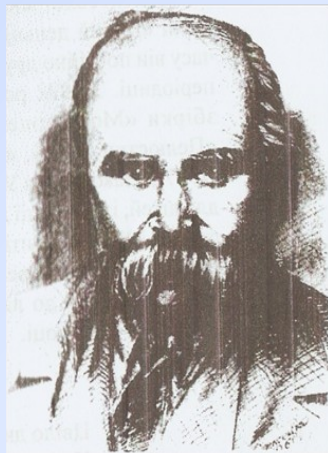
Кобзар

*Цвіло дитинство наше мило,
Коли украй нас полонили
Найпоетичніші слова:*

*"Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива..."*

*З сестрою в батька на колінах
Сиділи ми, а батько звільна-
Читав нам вірші Кобзаря.
І розцвітив піснями душі,
Неначе вранішня зоря. ...*

Шевченковське слово у творчості Івана Олексенка

У Шевченка вчилися і вчать наші мелітопольські митці слова. Майже кожен із них відчував на собі вплив Титана української поезії. Найпершим серед них треба згадати Івана Олексенка. Він був людиною, безмежно закоханою в поезію. А почалося все з Шевченківського «Кобзаря»

Крім віршів Іван Олексенко намалював портрет Т. Шевченка.

"Є гінка любов до Батьківщини,

Є любов до святості добра,

До куца калини чи ліщини,

До душі широкого Дніпра."

Єременко Віктор Григорович

Народився 10 серпня 1937 року. У 1994 році прийшов до Мелітопольського літоб'єднання П. Ловецького, яке очолював з 2001 по 2008 роки.

Прийди, Тарасе, подивися!
За цю Україну ти молився?
А ще, коли ночей не спав,
Про неї Бога ти прохав?

Поглянь, Тарасе, подивися;
Зелений гай знов похилився
І вже народ твій вільним став-
Як довго ти цього чекав?
Радій, що вільна Україна!
Та подивись, у тій хатині,
Де вірші ти свої писав,
Чи краще стало? Бог не дав!
Прийди, Тарасе, помолися,
Сокири нишком доторкнися

Та ні! Н слід лихе будить.
Вже досить. Чуєш-розум спить.

Фесюк Олександр Артемович

Народився 26 жовтня 1914 року у Петрограді, куди його батьків змусила переїхати Перша світова війна. З 1920 року родина живе у Мелітополі, Закінчивши семирічку, Олександр Фесюк, 1932 року вступив до Мелітопольського педагогічного технікуму і став учителем. У 1936 році вступив у Одеське художнє училище і закінчив його у 1941 році. Друкуватися Олександр Артемович розпочав у 1961 році. Його перша Поетична збірка вийшла у 1975 році, а через 20

років після «Перегуку» побачила світ друга – «Облака». З 1985 по 1991 роки будував і реконструював Мелітопольське літоб'єднання.

“... На полотні відтвориться картина,

Коли настане урочистий час.

І на прощання скаже Катерина:

- Не забувай нас, серденько
-Тарас”

Світлана Непомняща

*Я йду стежиною Шевченка
Туди, де щирістю колись
Його рядки відізнались
В душі поета Симоненка.
Де відгукнувся кожен дзвін
Луною міцною над краєм,
І ми пішли угору плаєм,
Куди вів думкою нас він.
І естафету їх приймаю,
Щоби продовжити цей путь,
Що приведе коли-небудь
Народ до волі водограю.
Ні, не тихата, не зухвала,
І боязко рушати з хати,
Щоб вчитись серцем заспівати
І сумнівів в душі чимало.
Але невтримно рветься слово
В блакить, з неволі на свободу,
Бо бути я хочу народу
Корисною обов'язково
Допомогти, злічити рани
Зневіри. Відродить сумління,
Щоб наблизити прозоріння
І час, коли спануть кайдани*

Мелітопольське літературне об'єднання імені Павла Ловецького

У 2011 році Мелітопольське літературне об'єднання ім. П.Ловецького відзначило своє 80-ліття. Це один із найстаріших літературних колективів в Україні, що випустив у світ не одного поета і прозаїка, які

стали відомими не тільки у нашій країні, але й у країнах ближнього і дальнього зарубіжжя

Роботу виконав учень 10 класу
Макарчук Олександр.
Інформаційний бюлетень складено за матеріалами:
<http://www.ukrcenter.com/>
Література/72705/Олег-
Гончаренко/Біографія.
"Шевченкіана Мелітополя"
[http://www.mgk.zp.ua/
material/510.html](http://www.mgk.zp.ua/material/510.html)

Домка Сидорівна Ботушанська

Народилася поетеса 18 вересня 1912 року в селищі Глибоке на Буковині в бідній родині. У літоб'єднання ім. П.Ловецького прийшла в 60-ті роки

Немає другої України,
Немає другого Дніпра,
Де так вільно пісня лине
Про сонце правди і добра.
України другої немає-
Одна Чернеча гора,
Де велет духу спочиває.
Борець за волю-наш
Тарас. І я до тебе серцем
лину,
Тобі-мій спів, думки, снага.
Моя Радянська Україно,
Росії сестро дорога...

"Розкуйтеся!..."
"Братайтеся!..."

Казав батько наш Тарас.
А ми й досі
У кайданах...
Вже б і скинути їх час!
Вже пора нам,
Браття милі,-
Гуртуватися пора!
І на місці
Світу злого
Спорудити світ добра.
В добрім світі
По-новому
Разом з правдою іти
Та під сонцем
Щастя й волі
Жити спільно, як брати.

Після Великої Вітчизняної війни Домка Сидорівна оселилася в Мелітополі. Вийшла заміж за художника Онисима Солоненка, народила й виховала у шлюбі трьох дітей: Євгенія, Віталія, Ольгу. Старший син, Євгеній, закінчив художню академію, молодший, Віталій, – художній інститут, а донька Оля – консерваторію. Залишивши після себе величезну творчу спадщину, Домка Ботушанська передала нащадкам частину своєї душі.

Хотіла б я в пісню всю силу вложити,
Хотіла б я щастям світ цілий укрити,
Дать світлу радість та кожній хатині,
Дать мужність і мудрість та кожній людині.
Як вічний супутник нехай не згаса
Для вас, мої друзі, вільна краса.
Д. С. Ботушанська, 1946р.